

VIATĂ DE CÂINE

În românește de Claudia Drăgănoiu

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2019

Pe o stradă, ascunsă de niște copaci, era odată o căsuță. Casa astă nu era nici atât de frumuoșă încât să-i lase pe trecători cu gura căscată de admirare, nici chiar aşa de urâtă încât să trebuiască lumea să închidă ochii ca să treacă pe lângă ea. Cuibărītă alături, lângă gard, era o casă încă și mai mică. Poate asta o vi se pară ciudat – cum poate o casă să fie mai mică decât o căsuță? Uite că se poate. Pentru că era un coteț de câine.

Iar în coteț trăia un câine.

Acum ar trebui să spun și cum îl chema pe câinele ăsta. Pe coteț era o tăbliță cu numele lui: Hămailă.

Toată lumea care îl cunoștea îi spunea Hămailă. Și cunoștințele astea, printre care se aflau și ciori și pisici, nu erau deloc puține la număr.

Pe gard, agățată pe partea dinspre stradă, era o altă tăbliță, pe care scria amenințător:

Numai că Hămailă nu era deloc rău. Așa că nu pricepea nici în ruptul capului de unde și până unde i se dusese vestea.

Resposta ao roteiro

Respect pentru baroni si carti

Respect pentru dimensiunea copilului
Una peste alta, Hämäilä își vedea de viață lui de câine și nici prin cap nu-i trecea să se plângă. Chiar dacă, se știe, un coteț de câine nu e tocmai cea mai dichisită locuință din lume. Sigur, când te plouă, nici nu mai contează, acoperiș să aibă. Stai liniștit, te uiți lung în zare prin deschizătura cotețului și te gândești la ale tale. Firește, nici nu se compară cu o casă de om. Ca s-o spunem pe-aia dreaptă, un coteț nu e potrivit nici pentru un câine. Plus că nici pace n-ai. Tot timpul ai curtea plină de străini – ciori, pisici, ba chiar și matahale pe două picioare. Cum să mai poți tu, câine, să picotești liniștit, când trebuie să latri la atâtă lume?

Și-apoi, poți să nu latri, când ești câine?

